

U kan thans inzetten op de afloop van de aktie.

En van de sociale sektor.

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Onrustige weken in Leuven.

Prijsverhogingen gaan door, protesten ook.

“Wa komde hier doen ? !”

Sommigen herkenden in hem de conciërge, maar de vraag was gericht aan de verraste studenten, door onze rector magnificus. “En wilde gij nu buitengezet worden, of straks ?” over de bezetting van de Faculty Club en andere zwijnerijen (sic). Met onze ekskuses voor het bijwijken ontluisterend taalgebruik.

Maandagavond 21.59 u. Een dichte greep van 50 studenten maakt zich los uit de schaduw van zaal Thierbraut en begeeft zich in gesloten gelid richting Faculty Club. Dekaan Pinnoy (Letteren en Wijsbegeerte) staakt verrast het ontsluiten van zijn wagen.

Alles is rustig in de hierop ingerichte Faculty Club. De Akademisch Raad werd net beëindigd, de agende werd vlot afgehandeld, aan sommige leden van de vergadering wordt een derde gesubsidieerde cognac aangereikt. Onopvallend heeft een zestal keurig uitgedoste bezoekers zich bij de receptie gemeld. Inderdaad, het heeft gesmaakt (individuele maaltijden worden door de KUL tot 39 % gesubsidieerd). En buiten sneeuwt het nog steeds niet.

Om 22.00 u stipt wordt er aangebeld. Eén van de zes, een vermaard studententeleider maar onherkenbaar in deze outfit, opent zonder aarzelen de zware eiken buitendeur.

“Met u diskuteren we niet.”

Alles verloopt snel nu. Tientallen studenten dringen het gebouw binnen, en binnen de kortste keren wordt de grote vergaderzaal bezet. Even heerst er verwarring (“Weet er iemand wat we nu gaan doen ?”). Maar er komt vrij spoedig klaarheid wanneer een minder heldere De Somer met Karel Tavernier het lokaal betreedt, zwaaiend met een rinkelend glas whisky.

De rector magnificus informeert naar de bedoeling van de ‘bezetting’, waarop hij hen maar de keuze stelde : ofwel onmid-

dellijk worden buitengezet, ofwel later op de avond. Hiermee replekeerde de rector op de eis van de studenten om vooralsnog de almaprijsverhoging tijdelijk op te schorten in ruil voor het beëindigen van de aktie. Hierna zou men meer serene omstandigheden kunnen onderhandelen over alternatieven voor

het Almbegrotingstekort (o.a. via besparingen in het aanwenden van Eigen Middelen van de KUL voor de ‘Akademische sektor’ : zitpenningen, betoelaging van de Faculty Club, of verder overbodige academische buitennissigheden).

Erst het geld...

De rector en de vice-rector gingen hier dus niet op in, o.m. omdat de representativiteit van de aktievoerders werd in vraag gesteld. De Somer wilde nog wel kwijt : “Als ik die 960000 frank zie, dan wil ik met u diskuteren...” (Noot : onze meest recente informatie leert dat een overschrijving van 400000, getekend en gedateerd donderdag 14 jan., en werd overhandigd aan de VZW Alma — een ingeburgerde praktijk voor het overschrijven van grote bedragen. Woensdag 20 jan. zou op dezelfde wijze nog eens 100000 fr. worden overgemaakt). Niemand van de aanwezige studenten bleek in staat zo’n bedrag op te brengen.

Weinig bedekt

De rector hield woord en liet de stadspolitie oproepen. Even later stelden deze ambtenaren zich op aan de inrit naar het bezette pand (redaktuur meent ook honden te hebben opgemerkt) geflankeerd door een groepje persmensen en belangstellende studenten (intussen was via een nieuwsflits op Scorpi het gebeuren aan het luisterpubliek bekend gemaakt). Vrij direct en in weinig bedekte termen onderhielden De Somer en Tavernier zich met een aantal emotioneel argumenterende studenten, maar afgezien van enkele on-akademische uitlatingen viel hier weinig nieuws te rapen. Intussen hadden drie BOB'ers met walkie-talkie postgevat in de inkomhal, alwaar in een hoekje de verzamelde pers zich met een kortegolfontvanger installeerde. Eén dier journalisten herkende in een geposteerde BOB'er blijkbaar een

WEEKBLAD. Jg. 8. '81-'82. Nr. 15 dd. 21 januari 1982.

V.u. Bruno Leynsse, Van Evenstraat 2 D, 3000 Leuven.

Redakties op vrijdag 18.30u op 't Stuc, 1ste verdieping.

Nr. 16: Actualiteitsartikelen ten laatste op maandagmorgen 25 januari.

Nr. 17: Artikelen binnen op vrijdag 29 januari. Actualiteit op 1/2 's morgens.

ADVERTENTIES. Idem. ZOEKERTJES. Resp. op 25/1 en 1/2 's morgens.

1200 betogers voor sociale sektor

Leuven, Ladeuzeplein, dinsdagavond 16u50. 900 studenten trekken zich traag in beweging. “Weg met de Faculty Club, Neen aan de privileges”, “besparen op defensie, niet op de sociale sektor”, “cut off their goolies”, en andere, meestal inderhaast verzonnen boodschappen en slogans worden op spandoeken en borden meedragen. Via de Bond, J. Lipsiusstr., M. Theresiast., en Blijde Inkomststr. nadert de stoet, intussen tot een 1200 man aangegroeid, de Naamestr. Er wordt een sit-in gehouden aan de Hallen. “Wij zeggen neen aan het Faculty-bordeel”, “Weg met de rector, geef ons sociale sektor”, en een oorverdovend fluitkonsert. De menigte beweegt zich vervolgens richting Faculty Club. De politie wil dat kennelijk verhinderen, want zij blokkeert de Naamestraat ter hoogte van de Parkstraat. Het “hup, hup, hup naar de Faculty Club” moedigt de voorhoede aan en een 50-tal studenten breken door het politiekordon. Er wordt dichtig gempet en de verwarring is compleet. Minder dan 10' later ruikt een met geweren en knuppels gewapende versterking aan. De doorgebroken groep voegt zich opnieuw bij de hoofdmacht en dan gaat alles zeer snel. Met manuele aandring en met waterkanonnen worden de betogers via de Parkstraat teuggedreven tot op de campus.

Om 18.10 wordt er op een massameeting in Alma 2 (zoals in die goede oude tijd van Tavernier) besloten - nou, ja - om via Algemene Vergaderingen, prikkaties en de betoging van donderdag deze week de (akademische) overheid dermate onder druk te zetten totdat zij zich tot ernstige onderhandelingen bereid verklaart en de prijsverhogingen opschort.

Diezelfde dinsdagavond nog worden er Algemene Vergaderingen gehouden in Germaanse, Pedagogie en Psychologie, Landbouw en Medika. Voor donderdag worden gelijkaardige AV's aangekondigd in Economie (Aud. Ves. 13 u) en voor Geschiedenis (LenW, 5de verd., 14u).

De voor 23.15 u geplande prikkatie aan de Faculty Club werd voortijdig afgelast. Doch bepaalde geruchten verspreiden zich snel (en de afloop daarvan lees je op p. 7 “Rijkswacht jaagt op windmolens”).

Intussen vernamen wij dat de 15 opgeleide studenten na identiteitscontrole omstreeks 00.45 uit de rijkswachtkazerne werden vrijgelaten. Er zou dus niemand zijn ongehouden.

FS

verwant, alleszins hadden beiden welning te verbergen voor elkaar.

Kaas en representativiteit

In de centrale zithoek van het restaurant ontsapt zich een discussie tussen de studenten onderling. Er waren boterhammen met kaas, en onder keurend gemompel van het betalende publiek (in hoge kringen verheft men zijn stem hooguit in de slaapkamer) vragen de aktievoerders zich af hoe het nu verder moe t.

vervolg op p. 5

VRG stopte staking na 2 dagen

Waar het VRG op donderdag 14 jan. met 344 stemmen pro bij 269 contra en 70 onthoudingen voor staking op vrijdag en maandag gekozen had, daar sloeg de stemming klaarblijkelijk tijdens het weekend om. Bij geheime stemming (zoals statutair verplicht) werd het voorstel om ook dinsdag (19/1) nog te staken verworpen. Er waren 161 pro, 339 contra en 32 onthoudingen. Een feit dat van invloed kan geweest zijn op deze stemming was het georganiseerd doorbreken van de piketten op maandagvoormiddag 18/1 door 2de lissers, waaronder enkele KVHV'ers. Merkwaardig bij deze nieuwe stembusuitslag is dat hij hoegenaamd niet de sfeer weerspiegelt van de Algemene Vergadering. Daar werd op een erg ruimoeter manier tussen de diverse strekkingen gediscussieerd. Er was vooral onenigheid over de vraag hoe de betaalstaking was overgekomen bij de publieke opinie. Het verwerpen van het stakingsvoorstel verhinderde niet dat een aantal rechtsstudenten in de betoging opstapten.

LEZERSBRIEVEN

Zuid-Afrika
Recht op vragen

In zijn lezersbrief «Zuid-Afrika: overdreven negativisme» breekt Chris Vervliet een lans voor een genuanceerde en objectieve behandeling van de Zuidafrikaanse problematiek. Tot daar het verstandigste en meest genuanceerde deel van deze lezersbrief. Zijn eigenlijke betoog wil begrip vragen voor de apartheidspolitiek van de blanke minderheid. Overal gaat er wel iets fout, zo luidt de argumentatie vergoelijkend, maar al bij al heeft Zuid-Afrika zijn problemen nog niet te kwaad opgelost. Je moet er nu eenmaal rekening mee houden dat er in Zuid-Afrika «verschillende etnische groepen elk met hun eigen cultuur en ontwikkelingspeil» leven. Die etnische groepen worden ondergebracht in thuislanden waar zij «hun eigen cultuur en levenspatroon» kunnen ontwikkelen. Gezien de populariteit van deze domheden - op soortgelijke wijze wordt immers ook de achterstelling in de Derde Wereld «verklaard» en goedgepraat - ga ik er even dieper op in.

Toen Jan Van Riebeeck in 1652 zijn benen onder Tafelbaai sloeg, was dat met de uitgesproken bedoeling er voordeel uit te halen voor de Nederlandse Oostindische Compagnie die hij vertegenwoordigde. Daarbij mocht gerust de eigen cultuur en het eigen ontwikkelingspeil van de Afrikanen vernietigd worden, zoals blijkt uit deze dagboekpassage: «Vandaag trokken de Hottentotten met duizenden van hun runderen en schapen langs het fort (...) Het ergert ons zo'n prachtig dier te zien zonder in staat te zijn ze te kopen (...) Met 150 man zouden we 10 tot 11.000 runderen kunnen vastkrijgen zonder één man te verliezen en vele wilden zouden kunnen gevangen worden genomen om ze als slaven naar Indië te zenden. Ze benaderen ons altijd ongewapend.» (Gouverneur Jan Van Riebeeck, 13 december 1652) (1). Het personeel van de Oostindische Compagnie (vooral werkers en haveloze keuterboertjes, soldaten, misdadigers, succesloze handelaars,...) zet een periode in van onbegrijpelijk plunder en landroof en de eerste blanke kolonialisten zullen zich de geschiedenis invechten als Boeren. Hun overlevings-economische draaide op Afrikaanse slavenarbeid en in de Boerensteden «behoorden verschillende Hottentotten bij elk huis. Ze verrichtten allerlei slavenarbeid. Drie of vier van hun naaste verwanten wachten nabij het huis op afval en kruimels die van de tafel vallen.» (Verslag van de reiziger Dampier, vroeg achttiende eeuw). Van in het prië-lé begin was er met heel andere woorden geen scheiding tussen blank en zwart maar wel een uitsluitingsverhouding: blanke boeren vernietigden de cultuur en de economie van de zwarte oorspronkelijke bevolking, schakelden een deel in als slaven en namen hun gronden in privé-bezit.

Met de komst van de Britten in het begin van de achttiende eeuw, en later op die eeuw de vondst van diamant en goud, ontstaat er een ware concurrentieslag tussen Brit en Boer om de **zwarte arbeidskrachten**. Het zijn de kapitaalcrachtige Britten die de meest ingrijpende en meest systematische aanvallen zullen lanceren op de economische zelfreliance van de Zuidafrikaanse volkeren. Zuid-Afrika was niet eerste land op het Afrikaanse continent waar het kapitaal al vroeg - d.w.z. laat 19de eeuw - verleggen zat om arbeidskrachten, een verlegenheid die we o.m. terugvinden in de klagzang van de President van de Zuidafrikaanse Chamber of Mines: «De inboorting zit er niet mee in dat de industrieën wegkijven bij gebrek aan arbeidskrachten als hij gewassen en zelfbruwen drank in overvloed heeft.» Alle inspanningen van de blanke machthebbers - militaire verovering, administratie van allerlei belastingen, en het wettelijk vastleggen van de reservaten voor Afrikanen - zijn dan af gericht op het breken van de economische zelfgenoegzaamheid van de zwarten en het aanpakken van een goedkope zwarte arbeidsmarkt. En als je wat grasduint in de geschiedenis dan vind je dit woordelijk terug.

Alles waar het nu in Zuid-Afrika om draait zijn precies diezelfde goedkope arbeidskrachten. Onder binnen- en buitenlandse druk echter probeert het blank minderheidsregime de apartheidspolitiek

buiting wat in te kleden. Reservaten heten nu thuislanden, apartheid wordt 'parallele ontwikkeling' en Zuid-Afrika een 'confederatie van Zuidafrikaanse staten'. Liever dan zich bezig te houden met harde gegevens over die bijzondere vorm van uitbuiting in de apartheidstaat, sloven sommigen zich uit om de leefbaarheid van het thuislandbeleid te bewijzen. Chris Vervliet komt zo aandragen met een tabelletje van de Rand Afrikaans Universiteit. In een poging om de uitstraling van de liberale Witwatersranduniversiteit tegen te werken trok het geheime blanke genootschap de Broederbond dit apartheidsbolwerk op. Volgens de schrijvers van «The Super-Afrikaners. Inside the Afrikaner Broederbond» is dit genootschap de «meest exclusieve en invloedrijke ondergrondse beweging in de Westerse Wereld.» Ook praat Vervliet probleemloos Thebehal, de zwarte burgemeester van Soweto, naar de mond. Omwille van Thebehal's onderdanige opstelling tegenover Pretoria hadden de inwoners van Soweto in '78 zijn verkiezing geboycot: 4,4% van het potentiële kiespubliek brachten een stem uit. Thebehal haalde 97 stemmen.

Met zo'n achtergrond en zulke referenties vind je allicht doodoeders om de zwarte ellende niet te zien, laat staan de oorzaken. Neem je echter het verzet tegen de apartheid au sérieux, informeer je je over hoe de verdrukten zelf over hun situatie denken, lees je de publicaties van studenten, academici, journalisten, religieuzen, e.a. die hun lot verbonden hebben met dat van de verdrukten meerderheid - en dikwijls ook nauw betrokken zijn met de organisatie van het verzet -, dan kom je tot de conclusie dat er in Zuid-Afrika iets moet veranderen. En zeer vlug. Dan besef je dat je welvaart niet kan aflezen aan het inkomen per hoofd van een land. (Zelfs conservatieve denkers bij de Wereldbank geven dit nu toe.) Dan had je geweten dat de produktie van de gemechaniseerde landbouwbedrijven in de thuislanden onvermijdelijk via vastgelegde marktmechanismen bestemd is voor de steden en voor overzeese export; dat die met duidelijker woorden niet terecht komt bij de hongerie plaatselijke bevolking. Dan had je misschien vernomen hoe in het thuisland Ciskei de door blanke gecontroleerde irrigatieprojecten met 2,5 meter hoge hekken moeten afgeschermd worden van hongrige Ciskeiers. Dan had je misschien de Rand Daily Mail gelezen toen die de schokkende resultaten bekendmaakte van een studie die aantoonde dat de helft van de drie en vierjarigen in het thuisland ondervoed zijn. In de zwarte voorsteden van Ciskei reizen 1 op 10 kinderen tijdens het eerste levensjaar, in de hervestingsgebieden 1 op 4.

Cynici, waaronder Vervliet, haasten zich dan om daaraan toe te voegen da men soortgelijke problemen toch overal in de Derde Wereld tegenkomt. Stilzwijgend gaan zij uit van de vooronderstelling dat de thuislanden autonome en onafhankelijke staten zijn, zoals Pretoria wil doen geloven, en even stilzwijgend gaan ze voorbij aan de rol die het apartheidsbolwerk speelt bij de verarming en de uitbuiting van de thuislanden. En vooralsnog is er geen verbetering in het vooruitzicht. Zuid-Afrika kende in 1980 een enorme economische boom en desondanks daalde de levensstandaard van de zwarte meerderheid.

Of zoals een studie van prof. J. Keena van de Witwatersranduniversiteit stelde: «Voor diegenen die zo enthousiast hebben uitgeweid over de verbeterde 'levenswaliteit' in Soweto zal het wel een ontuchtering zijn te weten dat gedurende één van Zuid-Afrika's grootste groeiperiodes het aantal gezinnen stijgt die onder de armoedegrens worden geduwd, dat zoets zelfs gebeurt in één van de betere buurten van Soweto. Zuid-Afrika is geen 'mikrokosmos', of een 'constellatie van onafhankelijke staten'. Zuid-Afrika is een Westers, geïndustrialiseerd land met een hyper-uitgebreide zwarte arbeidsklasse en goedkope, uitgebreide arbeidsreservaten.

Volgens mij kan je in Vlaanderen als student op verschillende manieren solidair zijn met de zwarte meerderheid en zijn bevrijdingsstrijd. Zo kan je bijvoorbeeld de verhouding bestuderen tussen fracties van de Vlaamse Beweging en Zuid-Afrika: hoe schreven Vlaamse intellectuelen over de verkiezingsoverwinning van de Nationale Partij in 1948? Economisten kunnen hun tanden zetten

Lid van Salvadoraanse syndicale studentenorganisatie op woensdag 27 januari op 't Stuc, 20.15u.

En lid van de Associación General de Estudiantes Universitarios Salvadoreños (AGEUS) bezoek momenteel Europa. AGEUS is een syndicale studentenorganisatie aan de rijksuniversiteit in El Salvador. Ze werd opgericht door het Farabundo Martí, 54 jaar terug. Haar werkteerrein ligt op het vlak van de studentenrechten, o.m. economische eisen, studieprogramma's, studentenblijven, autonomie van de universiteit, etc...

Een uitstekende gelegenheid om een collega-student te ontmoeten, die onder uiterst moeilijke omstandigheden helpt werken naar een stuk democratie toe, elders in de wereld. Noteren we dat de rijksuniversiteit van El Salvador sinds '80 door het leger is bezet en gesloten. (Medegeedeeld)

KOOPJES HET GANSE JAAR DOOR !!

WIJ STARTEN IN JANUARI 1982 MET EEN AFDELING

modern antiquariaat

*met een ruim assortiment ernstige en minder ernstige boeken

*hoofdzakelijk fondsrestanten en speciale aanbiedingen van Nederlandse en Amerikaanse uitgeverij

*heelwat titels uit het aanbod zal je nergens anders vinden

*dit alles aan uiterst lage prijzen

acco

TIENSESTRAAT 134-136 - LEUVEN
TEL. 016/23 35 20

Lucien's corner

In het begin stond het Almapersoneel positief tegenover de betaalstaking in de Alma. Maar onder druk van directeur Mangelschots en vice-rector Tavernier, roepen ze in een pamflet op de actie stop te zetten. Want alhoewel het zeker niet is de bedoeling ligt van het stakingscomité, is volgens hen de Alma het slachtoffer van de actie. Maar wie is Alma? Het geld komt van de unif, wat er ook gebeurt. En de unif heeft elders geld genoeg. «Jaja», antwoordt de kassierster, die het pamflet uitdeelt, «Er zijn hier mensen die hier al achtien jaar werken, en ze hebben al die stakingen meegemaakt. Hoe het ook uitdraait, de kleine man is het slachtoffer ervan.» Arbeiders, studenten, èn front? Het personeel heeft thuis een gezin, er moeten leningen worden afbetaald, het leven is duur, er moet geld binnenkomen en ze kunnen niet werken. Het betaalstakingscomité is nochtans bereid het loonverlies bij te leggen. Maar het personeel ziet het niet ver genoeg. Als ze met ons meedoen, kunnen we samen zorgen dat de staatslozen voor de sociale sektor eindelijk eens worden geïndexerd en dat komaf wordt gemaakt met verspillings aan de unif. Tavernier had vanuit zijn gemakkelijke vice-rectoraatszetel het vuile werk, de staking breken, opknappen door het personeel. In kristijd speelt de overheid het kapitaal de benadeelde sociale groepen tegen elkaar uit. Vlamingen tegen Walen, werkers tegen doppers, Belgen tegen gastarbeiders.

Pol en so stal de show deze week met hun deftige dagen. Ze hadden hun alternatieve lomp ingeerd voor de statusattributen van de jet-set. In Alma

II, terwijl berooide studenten aanschrijven voor een kouwe hak, zitten aan een tafel met kled, kandelaar en kaarsen, glazen en wijn, een mafioso met wit pak met zwart hemd en witte breedgerande hoed (Guillermo per gli amigi), een vlotte blonde langharige nouveau riche, een buisheed met stijve kraag... Zelfs de prolet Meganck leude in pittleer met het arbeidersblad Konkreet. De vrouwen zagen er extra vrouwelijk uit, de details laat ik over aan de verbeelding van de mannelijke lezers, en, natuurlijk, aan idem ditto van de modieuze vrouwelijke lezers. Een prachstuk: een rood ensemble bestaande uit een korte minirok, een kousebroek, een kort vestje, een pittig hoedje en een witte kanten bloes stijl 18de eeuw. Smashing!

De Zwijger heeft de stilte verbroken. Stout en bouid ligt hij in de kioeken. Niet slecht, dat blad. Ik had gevreesd voor een vulgair, platvloers, nihilistisch hekselvod, maar de humor is mild en de taal heeft stijl. De inhoud is niet naast de kwestie. De Zwijger zegt waar het op staat. Ondanks de industriële herkomst van het geld, zijn het de drie journalisten die het blad schragen, die bepalend zijn voor het resultaat: Dirk Vandersijpen, een freelance journalist die verleden jaar in Leuven is komen spreken over El Salvador; Johan Anthierens, alhoewel SP-lid een gevreesde pen in «le tout Flandre», o.m. met *Ooggetuige in Knack*; Henri Coenjaarts, van het TV-blad dat niet zo dom is als het er uit ziet. De Zwijger, een gezond tegenwicht voor 't Pallieterke en een te duchten konkurrent voor deze rubriek. Ook leuk trouwens dat die lui ongevraagd wat

abonnementen her en der naar studenten sturen.

Het enige dat ons parlement nog tot unanimiteit brengt is voetbal. Geen enkel volksvertegenwoordiger die het aandurfte zijn zetel te verliezen door tegen het SP-wetsvoorstel te stemmen om de periode voor naturalisatie voor immigranten na het 25ste levensjaar van twee jaar op tien maanden te brengen. Tien maanden is de termijn die gelijk staat met legerdienst in België. Vroeger was de termijn twee jaar om te vermijden dat immigranten wachten tot hun 25ste om zich te laten naturaliseren om zo de legerdienst te omzeilen. Wel een erg gelukkig toeval dat die verkorte termijn voor Juan Lozano van Anderlecht juist in mei afloopt zodat hij nog tot Belg wordt genaturaliseerd vóór de Mundial in juni-juli, in Spanje. Een bijzondere kamercommissie komt eraan te pas om deze prangende volkswil om te zetten in wet. Geen kans nu dat de legerdienst met twee maand wordt verlengd, in het kader van de toenemende spanning tussen de NATO en het in Polen lelijk huishoudende Warschaupakt.

Of hoe een gastarbeider op het voetbalveld tegelijk iets bereikt voor de emancipatie van zijn lotgenoten en de haviken van het Pentagon een loer draait.

Prijsverhoging in Faculty Club

Maandag 18 januari jl. vierde vergadering van de Academische Raad dit werkjaar. Het dossier was niet dik, er waren slechts vier agenda-punten en een prikkatie tijdens de vergadering werd niet verwacht. Een bloemlezing van de voornaamste besluiten.

Lech Walesa zal dit jaar geen eredoctoraat ontvangen, hoewel rector De Somer, de Academische Raad en de Algemene Vergadering van Kringraad dit hadden gewild. Op 2 februari e.k. zullen er vier eretitels worden uitgereikt. Paul Janssen is doctor in de geneeskunde en afgevaardigd-beheerder van Janssen Pharmaceutica n.v. Ernst Heinrich Kossmann is een verdienstelijk Nederlands historicus aan de Rijksuniversiteit van Groningen. De toespraak op de promotiezing zal gehouden worden door Jacques Le Goff, een Frans historicus in Parijs. Het vierde eredoctoraat zal worden uitgereikt aan Aloisio Lorscheider, een Braziliaans bisschop. De festiviteiten hebben plaats op 2 februari met achtereenvolgens: eucharistieviering, promotiezing, receptie enzoverder. Het volledig programma vindt men in Academische Tijdingen.

een toelage aanvragen aan het K.U.L.-Onderzoeksfonds en de selectie tussen de aanvragen gebeurt op basis van het voorgestelde programma. Deze werkwijze laat toe een politiek te voeren om kwalitatief hoogstaand onderzoek te subsidiëren. Tot slot besliste de Akademische Raad de toelage aan de Faculty Club terug te brengen tot 3 miljoen, maar deze besparingsoperatie zal geen geld meer vrijmaken voor de sociale sector. Om de exploitatie van de Faculty Club in evenwicht te houden, zijn prijsverhogingen in het restaurant niet uitgesloten.

Licentie Computer-wetenschappen

De informatika is een wetenschap die een sterke bloei kent. Resultaat is o.a. dat er

in Brussel een vrij grote toeloop is van studenten naar de studierichting licentie informatika. In Leuven denkt men ook aan het inrichten van dergelijk 1ste en 2de cyclusprogramma. De Faculteit Toegepaste Wetenschappen heeft i.s.m. Wetenschappen een programma voorstel uitgereikt: een samenbundeling van vakken uit toegepaste wetenschappen, wiskunde en toegepaste economie. Het voorstel is nog niet aangenomen, want de Raad wees op de inflatie van dit soort programma's aan de K.U.L.: er is een opleiding burgerlijk ingenieur computerwetenschappen, er is een opleiding toegepaste economie optie beleidsinformatika en er is een derde cyclus opleiding licentie informatika. De Raad wensde dat er overleg zou zijn tussen de Faculteiten Toegepaste Wetenschappen, Wetenschappen en Economie om deze toestand te bespreken. Een vermenigvuldiging van programma's die slechts in beperkte mate van elkaar verschillen is immers niet wenselijk.

JAN SEMPELS
Studentenvertegenwoordiger
Academische Raad

2 Februari: twee jaar terug kreeg Mgr. Romero een eredoctoraat

«Eén Salvadoriaan op acht is nu ontheemd of op de vlucht» zei aartsbisschop Rivera y Damas op 4 januari jl. Aan de waarheid van zijn uitspraak kan je moeilijk twijfelen. In een land zo groot als Vlaanderen, met 4,5 miljoen inwoners, werden op twee jaar tijd 30.000 mensen vermoord. Dat is in die tijd één moord per 150 inwoners.

Deze rechtse terreur door regeringstroepen en paramilitaire bendes zorgt voor een stroom vluchtelingen. cijfers van boven het half miljoen worden genoemd. Wanneer deze mensen naar Nicaragua en Mexico uitwijken worden zij door hulporganisaties opgevangen.

Andere vluchtelingen blijven in het binnenland of trekken naar de gebieden die door het verzet worden gekontroleerd. Het is aan internationale hulporganisaties verboden daar te werken. Vandaar dat het Leuvense El Salvadorakomitee een oproep doet om humanitaire hulp te leveren aan deze vluchtelingen. De hulp (medicijnen en voedsel) zal hen verstrekt worden door het gemeenschappelijke Salvadoraanse verzet tegen de junta (het FDR-FMLN).

Het Vlaamse El Salvadorakomitee herinnert in zijn mededeling tevens aan de lakse houding van de Belgische regering tegenover de misdadige Salvadoraanse junta. Deze junta werd

door België niet veroordeeld voor de repressie die in '80 en '81 alleen al meer dan 30.000 levens afbrak. België geeft geen steun aan het volksverzet gebundeld in het FDR-FMLN. België erkent deze volksbeweging niet. België heeft zich nog niet uitgesproken tegen elke feitelijke of mogelijke militaire interventie in El Salvador. België steunt, tenslotte, het voorstel van junta en VS om 'vrije' verkiezingen te organiseren op 28 maart '82.

Deze houding wordt aangeklaagd door het El Salvadorakomitee, dat verder eist dat er herziening komt. Het FDR-FMLN moet door de Belgische regering als onderhandelingspartner t.o.v. de junta erkend en gesteund worden. Vrije verkiezingen zijn immers begrijpelijkerwijze onmogelijk in een land waar de woordvoerders van de oppositie door het leger worden gedood in naam van de veiligheid van het land.

Op 22 januari organiseert het El Salvador Komitee een aktiedag n.a.v. de geplande verkiezingen in El Salvador. Het E.S.K. deelt ook mee dat je giften kan storten op 001-0971280-95 van het Vlaamse El Salvador Komitee, Begijnstr. 23, Turnhout. Dit ter ondersteuning van de kampanje voor de vluchtelingen in El Salvador. (Tel 014/41 53 36).

Begroting 1982

Tweede lezing van het - intussen bijgewerkt - begrotingsontwerp van de K.U.Leuven voor 1982. Aan de inkomstenkant zit men nog met de onzekerheid over hoeveel de regering, in de persoon van Minister van Onderwijs (N) Coens zal bezuinigen op de universiteiten. Uitgaande van de toelagen die men verwacht of hoopt te krijgen heeft men een ontwerp-begroting opgesteld. Maar rekening houdend met de beperkte middelen die er zijn, heeft men een aantal beslissingen genomen. Zo zullen de werkingskredieten aan de Faculteiten nominaal dezelfde blijven, hetgeen dus in reële termen een mindering van subsidies betekent. Verder is de enveloppe van het Onderzoeksfonds sterk geminderd, maar mogelijke bezuinigingen in andere begrotingsposten zullen ten voordele van het Onderzoeksfonds zijn. Immers, de Akademische Raad pleitte voor het in stand houden van deze financieringsbron van Onderzoek. Wetenschappelijke onderzoekers kunnen voor een project

Psychologie en pedagogie staken verder

Dinsdagavond 19 januari, 20 u., volksvergadering in Michotte. Een vrij grote opkomst (ongeveer 240 mensen) die moest beslissen over de verdere acties tegen de prijsverhoging van de Alma en de hiermee gepaard gaande afbraak van de sociale sector. Nadat alle voorstellen waren verzameld, kon tot de stemming overgegaan worden; deze werd onderbroken door een prikkatie in een vergadering van psychologieproffen, waarin de reden van de acties en de eisen die worden gesteld door het aktiekomitee telkens werden bijgelicht.

Toen er overgegaan zou worden tot de stemming over eventuele stakingsakties kwamen plots een vijftiental personen opdagen die aan deze stemming wilden deelnemen maar de vorige 2 uren vergadering blijkbaar niet interessant genoeg vonden. Massaal protest in de zaal, gevolgd door een geanimeerde discussie. Mede omdat sommige mensen uit deze groep tijdens de vorige volksvergadering vonden dat zij die te laat waren gekomen geen stemrecht meer hadden, werd uiteindelijk beslist of ze 1) géén stemrecht meer hadden of 2) de discussies moesten hervat worden en of ze dan mochten meestemmen.

Het eerste voorstel werd met een duidelijke meerderheid gestemd, waardoor de vergadering na 3 kwartier onderbreking kon verder gaan. Uiteindelijk werd er beslist donderdagnamiddag 21 januari een algemene staking te houden zodat iedereen die wil kan mee betogen.

DONDERDAG 4 FEBRUARI 1982

HALF TIME TD

IN DE 'GEORGES', MUNTSTRAAT.

AANVANG 21 UUR (GEEN EINDE OM 2 UUR !)

ORGANISATIE : VTK-FARMA-VRG

Politika staakt vandaag

Op de volksvergadering van dinsdag 11. in Auditorium Vesalius, waar zo'n 200 politikanen aanwezig waren, werd hier toe beslist. Deze beslissing viel echter niet zonder voorafgaande discussie.

Een aantal mensen van Pol en Sok hadden immers enige dagen hiervoor een vergadering belegd, waaruit een pamflet was gegroeid dat hun grieven inzake de aktie bundelde. Hun kritiek spitste zich vooral toe op twee punten: de representativiteit van de volksvergaderingen en het feit dat *prijddifferentiatie* wél een goed alternatief is voor de huidige Alma-toestanden, maar dat de aktiekomitees zich geen moeite getroosten om hierover een discussie te voeren. Opvallend is dat het juist deze twee punten zijn waarmee *KVHV* ook in andere fakulteiten (o.a. Kriminologie) de huidige studentenaktie bekritiseert. Een georchestreerde tegenaktie? (Wie dinsdagavond naar het BRT-radio-nieuws luisterde, zal dit vermoeden allicht niet zo dwaas vinden.)

Overigens wist iemand van het fakultair aktiekomitee van Politika nog te vermelden dat op de vorige 'staakdagen' stevast mensen naar de lessen bleven komen. Hoe dan ook, nadat de algemene vergadering van Politika zich dinsdag (bij stemming) representatief achtte om te beslissen over eventuele verdere acties, werd uiteindelijk beslist om donderdag (vandaag) te staken; de uitslag werd 98 voor, 83 tegen, en 13 onthoudingen. Aan het feit van staken werd wel de voorwaarde van verdere aktie vastgeknoopt. Vandaag gaat om 10 uur een aktiekomitee door van pol en sok, en om 18 uur is er opnieuw een algemene vergadering. (WIV)

Mandels recentste werk over Trotsky De Odyssee van een marxist.

Theoretische werken over marxisme hebben niet de faam van gemakkelijke lectuur te zijn. Ze doen denken aan theologische geschriften: brokken harde lectuur die veel voorkennis veronderstellen en slechts voor ingewijden toegankelijk zijn. Maar als je op een avond onder je leeslamp, in de luie zetel van je kot, met een kopje Nicaraguakoffie bij de hand, een sigaretje rolt en je aan de lectuur zet van het laatste boek van Mandel (professor aan de VUB) over Trotsky, wordt je onderweg toch gekonfronteerd met essentiële vragen. Als je veel bezig bent met dag-aan-dag politiek, heb je het gevoel dat de zaak vastloopt. Het theoretisch marxisme ziet echter altijd een uitkomst. Vooral Trotsky, die man van de permanente revolutie.

In het boek dat het voorwerp vormt van m'n thesis, vertelt de Franse schrijver Malraux een anekdote. Op een dag in de winter van 1917 komt Lenin het Kremlin uitgelopen, hij begint in de sneeuw rond te dansen en hij roept blij naar de verbaasd toekijkende Trotsky: «Vandaag heeft onze revolutie één dag langer geduurd dan de Parijse Commune!» Toen was Trotsky een trouwe medewerker van Lenin in de bolsjevistische partij die de oktoberrevolutie had geleid. Twintig jaar later richtte hij de Vierde Internationale op, als reactie tegen de Derde Internationale der kommunistische partijen, waarvan de Russische revolutie van 1917 het grote meesterwerk was. In zijn boek *Trotsky: zijn Afkeer*

tot het marxisme schetst Mandel de evolutie die deze marxist heeft doorgemaakt in zijn denken en doen. De auteur doet dit aan de hand van enkele hoofdstukken die elk een thema behandelen; zijn portret van het belang van Trotsky voor de marxistische theorie en praxis is dus noch chronologisch, noch thematisch, het is een samenspel van beide. Dialektisch, zouden de ingewijden dit noemen.

In de inleiding schetst Mandel het probleem waarvoor de communisten, de extreem-linksen van toen, zich op het einde van de vorige eeuw geplaatst zagen. De socialistische partijen hadden na soms geweldadige aktie een parlementaire

macht veroverd via het algemeen stemrecht en hadden belangrijke verworvenheden voor het volk - en niet alleen voor de arbeidersklasse - veroverd, zonder revolutie, maar ook onder het kapitalisme in essentie aan te vasten. Ten bewijze daarvan lieten ze zich verleiden tot de organisatie van de eerste wereldoorlog, met uitzondering van Jean Jaurès, leider van de Franse socialistische partij. Waarom is dan de revolutie gekomen in een achtergebleven land zoals het Rusland van de Tsaren en niet in de ver geïndustrialiseerde landen van West-Europa met hun groot arbeidersproletariaat? Trotsky antwoordt op deze vraag met zijn begrip: de wet van de gekombineerde ontwikkeling. Samen met de nationale burgerij en de boerenstand kan een zwak proletariaat met weinig revolutionaire traditie een revolutie bewerkstelligen. Nu is dat zeer aktueel in de Derde Wereld. Deze wet van de gekombineerde ontwikkeling kent echter zekere grenzen: een revolutie in één land kan niet overleven in een omringende kapitalistische wereldstructuur. Daarom behandelt Mandel in een derde hoofdstuk de visie van Trotsky op de wereldrevolutie. De revolutie in één enkel land is weliswaar bedreigd door

1982: een broeïnest van uitdagingen.

De indrukwekkende evolutie van de samenlevingen van het aards bestel na de tweede wereldoorlog mondde uit in de wereldcrisis van de jaren '70. Alvin Toffler ziet in het begin van de jaren tachtig steeds zichtbaarder de 'Derde golf' aanvoelen en toont met verbazend gemak aan hoe de talrijke (economische, sociale, psychologische, etische en noem maar op) visies van het huidige ogebnik de laatste krampachtige oprispingen zijn van een ten dode opgeschreven Tweede (industrialisatie-) golfbeweging. De jaren tachtig verkondigen het nakend einde van een maatschappijvorm die beheerst werd door de industriële revolutie

forse oliëprijsverhogingen. Deze leidden in 1973-1974 tot schokgolven op de valutamarkten en de kosten- en prijsstructuur die tesamen goed waren voor onrustwekkende economische overvachten en dus industriële recessie met massame werkloosheid.

Het wezen van de crisis

De huidige recessie zit diep ingeworteld in de socio-politieke en zelfs socio-culturele structuren van onze samenleving. De integratie van het staatsapparaat in de hedendaagse maatschappij veralgemeende de crisis van economische naar politieke structuren. Ons socio-politiek bestel barst in haar voegen en tast de democratie aan waarin de rol van het individu almaar zorgwekkender wordt verwaarloosd. Socio-culturele verschuivingen raken het bestaan van de enkeling zowel in zijn eigen 'ik' als in zijn relatie tot de anderen en zijn verhouding met de wereld. Een nieuwe beschaving bereikt stamelend de horizon. Traditionele klassenpatronen en legitimeringen vervlakken of verdwijnen in onze hoogtechnologische en aspiriteuse beschaving. De mensen versralen en verbotseren tot door techniek en geld afgestompte en gemanipuleerde verbruikers. De media omspant de mensheid met een voorgekauwd en oppervlakkig communicatie en informatie. De cratieve impulsen van de brede massa worden gesmoord door de consumptie- en vervlakingsgroei. Men vindt zijn geluk nog slechts onder de kolk van de materiële verslaving.

De jaren '80

In de jaren tachtig ontstaat, onder druk van de aanslepende economische recessie en het politieke falen, een eigen tijdsgeest, eigen aan crisisituaties waarin men veelal wanhopig terugrijpt naar het verleden in een poging de onzekere toekomst te vermijden. Het 'onbegrensde groei' idee brokkelt af in de brde kringen van de publieke opinie. Men ontweekt een soberder kijk op het gebeuren. Amerika doet het na Watergate niet meer, zodat een herbronning, een hertraditionalisering zichtbaar wordt. De existentiële nood, die een op materiële vooruitgang berustte welvaartstaat oproept, vergroot het diep aanvoelen van de menselijke eenzaamheid, versnelt het door allerlei neurosen gevoede psychologisch op drift slaan. Vele jongeren raken het hoofd kwijt bij een gebrek aan a-materiële idealen. De economie biedt nauwelijks fundamentele oplossingen voor 'haar' crisis. Ook zij grijpen al te kortzichtig en conservatief terug naar de therapiën van het verleden waarbij ze de complexiteit van het heden en de uitdagingen van de toekomst ontkennen of over het hoofd zien, Ook op het politiek vlak zorgt de toene-

mende complexiteit voor heel wat spanningen. China werd het derde machtsblok, de Derde Wereld eist en krijgt meer aandacht, binnen het OESO-blok, de EEG, en de NATO stapelen de moeilijkheden zich op en in allerlei gebieden

zijn er aanhoudende schermutselingen en kleine oorlogjes. De beklemmende wapenwedloop vergokt de toekomst van onze planeet en roept massaal vredesbewegingen in het leven. De aarde schept

haar eigen ondergang onder vorm van kerncentrales en kernwapens.

Een nieuwe morgen?

Elke breuk in een ononderbroken evolutie gaat gepaard met kolossale moeilijkheden die het overwegend gevolg zijn van de inertieën die een bestaand systeem verstarren. In crisistijd doet het

verleden het bijna steeds beter dan de toekomst. Toch kan, en mag, men zich niet toekomstblind opstellen bij de vele veranderingen die zich aankondigen. De uitdagingen van 1982 liggen in een meer globale en dynamische aanpassing van de structuren, beleid en waardepatronen aan de nieuwe, materiële en bovenbouwelijke, wereldorden die 'het avondland' komt binnengeven.

Rudy Ceuppens

1945-1973

De na-oorlogse ontwikkeling van de Westeuropese landen kan men vanuit vier gezichtshoeken belichten: economische, politiek, socio-cultureel en ideologisch.

Op economisch gebied beleefde men, gegeven ronop de koers van de dollar, een leiderschap van de Verenigde Staten. Zowel de internationalisering van de economie als de uitbouw van een meer gemengde economie versnelden de merkwaardige uitbouw van de zgn. welvaartstaat. In de periode tussen 1945 en 1973 kende het grootste deel van Europa dan ook een uitgebreide groei.

Op politiek vlak omsingelen twee supermachten (V.S.A. en het Oostblok) West-Europa. Dit resulteerde in een Europees integratieproces dat doorheen talrijke hoogtes en laagtes nu, zelfs na de rechtstreekse Euro-parlementsverkiezingen, streeft dan ooit verloop. Op socio-cultureel vlak brokkelde het traditioneel waarden- en normenpatroon of er werd de rol van de media overheersend.

Ideologisch zagen nieuw-links en nieuw-rechts het levenslicht. Nieuw-links bekritiseerde voornamelijk de huidige technische beschaving die het resultaat is van een uit de hand gelopen (economische) rationalisering van de dingen terwijl nieuw-rechts de hedendaagse overontwikkelde staat als (politieke) zondebok aanwees

De jaren zeventig

In de jaren '70 verstoorden enkele factoren dit 'onbegrensde groeiende' groepen. De samenstroming van deze beekjes van ontzichtheid leidde tot een crisisbeeld dat een breuk teweegbrengt met de heersende maatschappijopbouw. Zo was er het verschroeiende verslag van de 'Club van Rome' dat in al haar beperkingen toch beangstigend gefundeerd het verspillingsmodel van de Westerse industrielanden aan de kaak stelde. Tegen deze economische discrepantie tussen de (door de 'Club van Rome' geproduceerde) schaarste van de energieproducten en de waarde ervan reageerde (onrechtstreeks) het OPEC-kartel met

Crime de la crime Raymond Chandler

Raymond Chandler heeft misschien niet zoveel mensen vermoord als Agatha Christie, maar hij deed het wel op een veel boeiender manier. Hij is de peetvader van de *hard-boiled* school in de misdaadliteratuur, die ook wel de Californische school genoemd wordt. Hoofdpersoon in zijn boeken is *Philip Marlowe*, de opkreukbare private eye, hardgekookt, onomkoopbaar, de rechtvaardigheid zelf en boven elke corruptie verheven. Marlowe is ook de man van de *Wisecrack*: in welke penibele situatie je ook verzeild geraakt bent, een geestig woord doet altijd goed, maar het moet wel met klasse gebeuren.

Zijn eerste detectieverhalen begon Chandler pas te schrijven toen hij 44 was. Tot op die leeftijd was zijn leven een voorbeeld van de American Dream geweest: van abrikozenplukker had hij het tot directeur van een oliemaatschappij in Los Angeles gebracht. Hij ontloopte zich als een keihard zakenman die veel vijanden maakte en bleek een eenzame man die niet veel mensen raadpleegde bij zijn beslissingen. Zijn enigste literaire activiteit in die tijd bestond erin zoetgerie, diep-romantische gedichten en pareltjes van zakenbrieven te schrijven.

Op het toppunt van zijn carrière begon hij echter overmatig veel te drinken. Een mogelijke reden daarvoor was het feit dat hij zich pijnlijk bewust werd van het grote leeftijdsverschil tussen hem en zijn vrouw Cissy, die 18 jaar ouder was dan hem. Hij startte enkele affaires met kantoormeisjes, waarvoor hij zijn macht als directeur misbruikte. Als hij teveel had gedronken werd hij gemelijk, droefgeestig en viel hij de vrouwen van zijn vrienden lastig. Soms verscheen hij vershillende dagen aan een stuk niet op kantoor zonder iemand te vertellen waar hij uithing en belde dan de firma op om te zeggen dat hij uit een hotelraam zou springen. Deze zelfmoorddreigingen werden zo frekwent dat uiteindelijk niemand er nog belang aan hechtte, en in 1932 (toen hij 44 was) werd hij ontslagen.

Moord is een koud kunstje

Na zijn ontslag wou hij zijn brood verdienen als schrijver. Hij voelde zich aangetrokken om detectieverhalen te schrijven, maar omdat hij dacht dat hij niet voldoende talent had om dat te doen ging hij veel van die verhalen lezen, te analyseren, en imiteren. Aan de hand van die uitgebreide lektuur stelde hij een eisenpakket op waaraan een goed detectieverhaal moet voldoen, en schreef zijn opvattingen neer in een essay: *The Simple Art of Murder*. Hij distancieerde zich van het deduktieve soort detectieverhalen die alleen intellectueel plezier geven, en waarvan de emotionele impact gering is: verhalen met bordpapier karakters waarin de ontraffeling van een koel uitgedachte puzzel belangrijker is dan de mensen die erin meespelen. De (meestal Engelse) detectieverhalen, waarvan Agatha Christie, John Dickson Carr en Ellery Queen de meest typische vertegenwoordigers zijn, spelen zich meestal af in de hoogste sociale kringen (ook de detectieve had een hoge sociale status), en dat irriteerde Chandler.

Hij voelde zich daarentegen wel verwant met schrijvers die detectieverhalen gebruikten om iets over het hedendaagse leven te vertellen, en de nadruk legden op de karakters van de personages. Dat is veel belangrijker dan de oplossing van

een misdaad: de ultieme test voor een verhaal is dat het interessant genoeg moet zijn zonder het laatste hoofdstuk, waarin het mysterie opgehelderd wordt. Als belangrijkste voorloper noemde Chandler zelf *Dashiell Hammett* (auteur van *The Maltese Falcon*, *De Maltezer Valk*, waarin hij de beroemde private eye *Sam Spade* introduceert, die voor de film met dezelfde titel vertolkt werd door *Humphrey Bogart*) en schreef: "Hammett gaf de misdaad terug aan mensen die reden hebben om die te begaan, niet alleen maar om een lijk te hebben en met de middelen die ervoor waren, niet met handbewerkte duellerpistolen, curare of tropische vissen. Hij beschreef die mensen zoals ze waren, hij liet ze denken en praten in de taal die ze normaal ook altijd gebruikten."

Black Mask

Omdat hij dacht betaald te kunnen worden terwijl hij zich verder oefende in het schrijven zond hij een verhaal (*Black-mailers don't shoot*) naar *Black Mask*, één van de ontelbare pulpmagazines die Amerika kende in de jaren 20. Die pulpmagazines (met western-, avonturen-, misdaad-, griezel-, oorlogs-, pseudo-wetenschappelijke, ... verhalen) hadden de functie van de TV-series van nu en waren van zeer uiteenlopende kwaliteit, maar algemeen wordt aangenomen dat *Black Mask* de beste van de pulps was die gespecialiseerd waren in hard-boiled-detectieverhalen (met veel actie en een harde, hardgekookte detectieve als vaste ingrediënten, en met Californië als setting). Tot Chandler met zijn verhalen op de proppen kwam waren *Dashiell Hammett* (die in die tijd ook voor *Black Mask* schreef) en *James M. Cain* (auteur van *The Postman Always Rings Twice*) de aanvoerders van de hardboiled-misdaadauteurs, en na het schrijven van zijn eerste verhalen werd Chandler dan ook steevast vergeleken met die twee. Wat Hammett betreft kon hem dat niets schelen (hoewel hij verder wou gaan dan Hammett: actie moet niet noodzakelijk lijken opleveren, maar kan ook in pittige dialogen en levendige beschrijvingen liggen), maar hij had er grondig de pest aan vergeleken te worden met Cain, waarvan hij schreef: "Alles wat hij aanraakt stinkt naar bok. Hij is het soort schrijver dat ik veracht, een valse nalef, een Proust in een smerige overall, een vies, klein jongetje dat als niemand kijkt met krijt op een schutting krast." (Dit citaat illustreert wel beter Chandlers schrijfstijl en zegt meer over zijn opvattingen dan over Cains literaire kwaliteiten.)

Hoofddredakteur en stichter van *Black Mask* (het magazine werd in 1920 gesticht om een 'series' literair tijdschrift bij dezelfde uitgeverij financieel te ondersteunen) was *Joseph T. Shaw*, en hij had voor zijn magazine een programma opgesteld dat Chandler kon onderschrijven: actie was het tover-

half time

VTK - FARMA - LANDBOUW

VRG - MEDIKA - PSYCHOLOGIE

Prijsverhoging gaat door, protest ook.

een vredig beeld van de betoging...

vervolg van de voorpagina

Studentenvertegenwoordiger in de Akademische Raad, Luc De Visscher (1) gaf enige toelichting bij de recente beslissing i.v.m. de Faculty Club (Verslag van deze Ak. Raad: zie elders in dit nummer). Persoonlijk keurde hij 'het verderzetten van deze aktie volledig af'. Ondermeer omdat de bezetterwoordvoerders niet konden leunen op representativiteit en omdat hierdoor de functie en vertegenwoordiging in het medebeheer buitenspel werden gezet. De discussie over de haalbaarheid en of een bezetting van de Faculty Club wel zinvol is, werd onderbroken door opnieuw De Somer en Tavernier. De Rektor: "Ik zou u graag voor niks eten geven, ... maar ik kan niet!" Tavernier: "Intellectuele sukkelaars, ... Kunt gij dan niet door die geldsluier heen kijken?"

Om 23.48 u verklaarde een gedeceerde De Somer dat binnen enkele minuten de 'zjandarmen' zouden binnenvallen om met geweld de aktievoerders buiten te zetten.

Passief verzet

Student F.C. pleitte voor een passief verzet — de rektor formuleerde het anders: "Wenst u buitengezet te worden of niet?"

Op eens verschenen vanachter twee deuren de 'zjandarmen', en werd druk geflipt en gefluisterd, de rektor met het whiskyglas speelde met zijn ijsblokjes. Men besloot te stemmen over "blijven we hier of niet?" (Aangenomen op drie stemmen na), en terwijl De Somer vergevoegd (volgens sommige waarnemers) het glas aan de lippen zette, begonnen de 10 rijkswachters op de ongewenste gasten in te hakken.

Menottes en gezag

Over en weer werd er getrokken en geduwd, twee studenten werden tijdelijk in de boeien geklonken en in een aanpend vertrek werd door vier rijkswachters aan een harde bezetter 1 en ander bijgebracht.

Op verzoek van de gerant (?) werden de menottes weer afgedaan. Terwijl buiten het gejoel zich verwijderde en de fichier van de rijkswacht

... Maar er waren ook harde momenten.

werd aangevuld werd binnenin op het buitengezet," aldus de vice-rektor, herstelde gezag geklonken. "Eigenlijk hadden we jullie 1 uur eerder verwacht..."

Raymond Chandler en z'n kat Taki.

woord en de verhalen moesten de nadruk leggen op de karakters en niet zozeer op de intrige. Ook wou Shaw in zijn tijdschrift de konnetkies blootleggen tussen de georganiseerde misdaad en politieke schandalen (het was de tijd van de Drooglegging). Toen Shaw **Blackmailers don'r shoot** gelezen had, dacht hij dat Chandler een genie ofwel een gek moest zijn. Later nam Chandler zelf afstand van dat verhaal omdat er volgens hem actie genoeg inzat voor vijf verhalen.

Gedurende de vijf jaar dat Chandler verhalen schreef voor **Black Mask** (en waarvoor hij 1 cent per woord betaald werd) experimenteerde hij met een aantal verschillende detectives voor hij definitief besloot om met **Marlowe** verder te gaan. Die "private eyes" zijn wel ook allemaal onafhankelijke mannen, die beseffen dat het verkeerd gaat met de maatschappij en de corruptie een beetje proberen tegen te gaan door één of twee onschuldige mensen te redden, dikwijls vrouwen (en meestal zeer aantrekkelijke, grote en slanke blondines met blauwe ogen) die gehanteerd worden. Alhoewel zelden openlijk is Chandlers cynische kijk op de maatschappij toch een konstante. Op het einde van **Smart-Aleck Kill**, zijn tweede verhaal voor **Black Mask**, zitten de politie-inspektuur en de detective samen. "Waarop zullen we drinken?" vraagt de inspektuur. "Laten we maar gewoon drinken," antwoordt de detective.

Philip Marlowe

In 1938 begon Chandler te schrijven aan een roman van een serieuzere omvang waarin hij de karakters en het leven in Los Angeles beter uit de verf zou kun-

nen laten komen. Hij wou het detectiveverhaal gebruiken om het Los Angeles te presenteren dat hij kende: een stad die een konglomeraat was van kleinere stadjes die streng gescheiden waren (Westwood, Pasadena of Beverly Hills voor de rijken, Watts voor de arme zwarten, Hollywood, ...) en die bestuurd werd door een rechte coalitie die zeer repressief optrad tegen de vakbonden (de zakenlui van LA dachten dat de stad zou bloeien als de arbeiders er minder betaald zouden worden dan in San Francisco). Willekeurige arrestaties van mensen met linkse sympathieën en verregaande brutaliteiten t.o.v. vakbondsmilitanten door de politie waren er aan de orde van de dag. Het detectiveverhaal is uiterst geschikt om zo'n stad te presenteren, omdat een detective zich gemakkelijk door alle lagen van de samenleving kan manoeuvreren: van hele rijken tot hele armen. Chandlers eerste roman, **The Big Sleep**, verscheen in 1939, en van toen af trad **Philip Marlowe** op als ik-verteller (een personage door wiens ogen de lezer de hele geschiedenis "ziet") en als de onkreukbare held die Chandler misschien zelf had willen zijn. Marlowes opvallendste trekken zijn zijn eenzaamheid en trots, zijn ruwe gestigheden en wise-cracks. Zijn rol is vooral die van katalysator: hij moet de andere karakters uit hun schelp lokken. En om die karakters was het Chandler duidelijk te doen, want wat de lezer zich later van zijn boeken herinnert is niet de plot, maar wel enkele geslaagde karakters (bijvoorbeeld **Carmen**, General Sternwoods jongste dochter in **The Big Sleep**) en de gestigheden.

vervolg op p. 6

Van vrijdag 22 tot
donderdag 28 Januari

Alle dagen
Vert. 14.00 en 18.00 u.
Film 14.15 en 18.15 u.

Times Square

Alle dagen
Vert. 16.05 en 20.00 u.
Film 16.20 en 20.15 u.

Monty Python's Life of Brian

Alle dagen
Vert. 22.05 u.
Film 22.20 u.

Café express

Alle dagen
Om 24.00 u.
China Lust (1° film)
Ball game (Prison Babies)

Raymond Chandler

vervolg van p. 4 en 5

Zijn tweede boek, *Farewell, My Lovely* (1940) situeert zich in Bay City, dat iets minder chic is dan Beverly Hills, en waar vooral mensen uit de middenklasse wonen. Het is een symbool van hypocrisie en zo proper dat je er van de straat kunt eten. Maar het stadje is in feite privé-bezit van enkele mensen, gerechtigheid bestaat er alleen voor diegenen die ze kunnen kopen en de politie is er corrupt. Marlowe wordt oppervlakkig aangetrokken door twee vrouwen. De betoverende *Velma Valento*, die echter door en door slecht is, en de eerlijke *Anne Riordan*. Andere karakters die je als lezer bijblijven zijn *Moose Malloy*, een reus van een gevangenisboef die op zoek is naar zijn vroegere vriendinnetje, en *Jesse Florian*, de alcoholische weduwe van een barhouder. Het misbruik van de macht en de controle van één persoon over een andere is de tematiek in *The High Window* (1942), waarin *Mrs. Murdock* haar zwakke zoon en haar inschikkelijke en neurotische secretaresse *Merle Davis*

onder de duim houdt. Over mensen die vastzitten in een systeem en onder druk staan gaat het ook in *The Lady In The Lake* (1943). Zo is er bijvoorbeeld de lokale politiemann die wil herverkozen worden en daarvoor de slogan "Kies opnieuw voor *Jim Patton*. Hij is te oud om te gaan werken" lanceert. Deze twee laatste boeken zijn iets minder komisch en in het laatste komt er zelfs geen blonde voor waar Marlowe kan mee spelen.

Hollywood

Chandlers boeken werden vanaf het begin vrij goed onthaald door de literaire kritiek en ze haalden ook stijgende verkoopcijfers, en het duurde dan ook niet lang voor Hollywood bij hem op de stoep stond om de filmrechten te kopen. Misdaadfilms waren in die jaren een nieuwe vogue (de *private-eye movies*) in Hollywood, die begonnen met de verfilming van Hammetts *The Maltese Falcon*.

RKO Pictures verfilmde *Farewell, My Lovely* twee keer. De eerste versie werd uitgebracht onder de titel *The Falcon takes over* (om in te haken op het financieel succes van *The Maltese Falcon*) en de tweede versie heette *Murder, My Sweet*. In 1942 bracht Twentieth Century Fox *The High Window* uit als *Time to Kill* en Warner Brothers verfilmde *The Big Sleep* naar een scenario van William Faulkner en Leigh Brackett en met Humphrey Bogart (als Marlowe) en Lauren Bacall in de hoofdrollen. In 1943 werd Chandler gevraagd om samen te werken met *Billy Wilder* aan het scenario voor de verfilming van James M. Cains *Double Indemnity*, het verhaal van een vrouw die samen met haar verzekeringsagent een plan beraamt om van haar man af te komen zodat ze de verzekeringspremie zouden kunnen opstrijken. Het scenario kreeg een nominatie voor een Academy Award, en meteen had Chandler in Hollywood naam gemaakt als scenarist. Van toen af heeft hij nog meegewerkt aan tientallen andere scenario's, zowel

Raymond Chandler (l) en Billy Wilder (r).

verwerkingen van romans als originele scenario's.

Legendarisch uit die periode in Hollywood waren de moeilijkheden die Chandler had met de kollega's. Chandler was een eenzaam en had het erg moeilijk om met iemand samen te werken of zich aan te passen aan het werken op kantoor van 9 tot 5 (in Hollywood bestond er een *Writers Building* waar alle scenaristen hun kantoor hadden). Toen hij bijvoorbeeld samenwerkte met *Billy Wilder* stelde hij na een tijdje een reglement op dat Wilder moest naleven, en daar stond ondermeer in: "Mr. Wilder mag in geen geval nog met zijn wandelstok (waarmee Wilder bijkbaar de gewoonte had rond te zwaaien terwijl ze werkten -JD) in Mr. Chandlers richting wijzen" en "Mr. Wilder mag Mr. Chandler geen bevelen van een willekeurige of persoonlijke aard geven zoals *Ray, wil je dat raam 'es openen of zay, wil je die deur 'es sluiten'*". Ook met *Hitchcock* waren er spanningen, toen Chandler het scenario schreef voor de verfilming van *Strangers on a Train* van *Patricia Highsmith*. Chandler mocht thuis werken aan het scenario en *Hitchcock* bezocht hem regelmatig om over het scenario te praten. Al vanaf de eerste keer haatte Chandler deze bezoeken, want hij beschouwde ze als een inbreuk op zijn privé-leven en werd sarkastisch en zeer onaangenaam in de omgang met Hitchcock. Toch heeft hij het scenario afgemaakt, maar *Hitchcock* liet enkele scènes herschrijven. Natuurlijk had Chandler een lage dunk van het eindresultaat en het succes van de film verbitteerde hem.

filmster, die op zijn beurt bevriend is met een hoerje en een gangster, probeert te chanteren. Daarna schreef hij nog *The Long Goodbye* (1953), waarin Marlowe op zoek gaat naar de moordenaar van *Sylvia Lennox*, de dochter van een multimiljonair. Ze was getrouwd met *Terry Lennox*, die onder druk van *Sylvia's* vader en een chanteur de schuld van de moord op zich neemt. Andere personages zijn de bekende auteur *Roger Wade*, een alcoholikus, die het niet uitsluit dat hij *Sylvia* vermoord kan hebben toen hij dronken was, en zijn mooie vrouw *Eileen*. Chandlers laatste; en ook minste roman is *Playback* (1958). In dit boek is hij vriendelijk voor de politie, en laat hij Marlowe zelfs tussen de lakens kruipen met het meisje dat hij moet beschermen. Op het einde van het boek rinkelt de telefoon, en het blijkt *Linda Loring* uit Parijs te zijn. Ze zegt te willen trouwen met hem, en Marlowe gaat hiermee akkoord.

Wie uitgekeken is op *Poirot* of *Miss Marple* en eens iets van Raymond Chandler wil lezen, kan dat zeker in het Engels, want al zijn boeken zijn in Engelse en Amerikaanse pocketseries in ruime mate voorhanden. Wie dat liever doet in het Nederlands kan terecht bij uitgeverij *Bruna*. *Vaarwel, mijn lief* en *Het kleine zusje* zijn zeker de moeite waard. *Bruna* heeft ook enkele oudere verhalen (uit de *Black Mask*-periode o.m.) vertaald in twee bundels: *Moord is een koud kunstje* (*The Simple Art of Murder*), waarin het fameuze essay is opgenomen waarin Chandler zich tegen de puzzeldetective afzet, en *Ik leef van moeilijkheden* (*Trouble is my Business*).

Jan Deltour

The Long Goodbye

Geïnspireerd door zijn ervaringen in Hollywood, zette Chandler zich onderzeten weer aan het schrijven van een roman, en in 1948 verscheen *The Little Sister*. Het kleine zusje is *Orfamy Quest*, en ze heeft een broer die een opkomende

Bronnen: — de zeer goede biografie *The Life of Raymond Chandler* door *Frank Mac Shane* (Penguin) — enkele artikelen van *R.F. Ferdinands* in *Vrij Nederland*

Humphrey Bogart en Lauren Bacall in «the Big Sleep».

De Odyssee van een marxist

zijn omgeving maar veroorzaakt een kettingreactie binnen de kapitalistische wereldstructuur. Een aktueel voorbeeld daarvan (dat de auteur echter niet naar voor brengt) is de dominotheorie die de Amerikaanse buitenlandse politiek moet rechtvaardigen: eens Cuba socialistisch werd, volgde Nicaragua en misschien zal El Salvador het volgende dominanteste zijn dat omkantelt, en zo krijgt gaandeweg het Amerikaanse imperialisme het benauwd. Ook Polen is daarvan een schrijnend voorbeeld, maar dat kon de auteur niet melden, zijn werk dateert van 1979. Hij besluit dit hoofdstuk met de m.i. zeer juiste opmerking "dat de wereldrevolutie een fundamentele realiteit is van onze eeuw, dat wij leven in het tijdperk van de permanente

niet alleen over de te volgen politiek beslissen, maar ook op het economische vlak over planning en produktie. M.i. is dit het meest interessante in het Trotskysme; heden ten dage heet dit zelfbeheer, autogestie, Selfhilfe, natuurlijk met de nodige inhoudelijke verschillen die de tijdsafstand tussen deze aktuele begrippen en de vooroorlogse ideeën van Trotsky impliceert. Als tweede sluitstuk in zijn alternatief stelt Trotsky de opbouw van revolutionaire massa-partijen voor. Hierin zit volgens mij een tegenstrijdigheid: in zijn betoog daarvoor beklemtoont Trotsky tegelijk de noodzaak van een voorhoede partij, wat sterk ruikt naar de putsch van de extreme linkerzijde, en de noodzaak van een eenheidsfront met de sociaal-

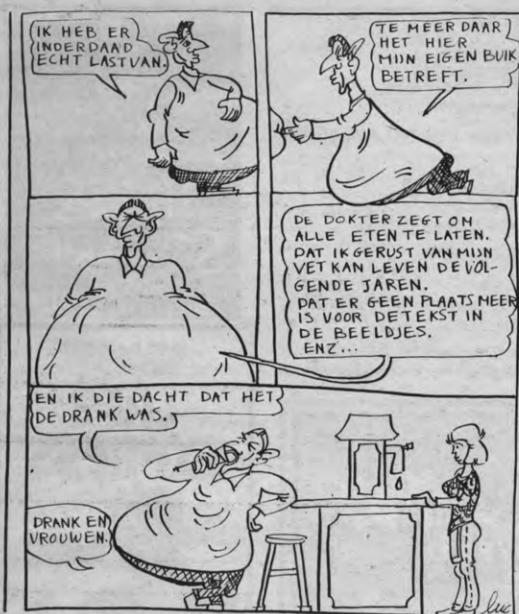
Verder worden er enkele problemen behandeld die zich voor de linkse beweging kunnen stellen: het het fascisme, dat volgens Trotsky van meet af aan in de kiem moet worden gesmoord, en het imperialisme, waarbij de noodzaak wordt aangetoond van een internationale aanpak van de strijd voor het socialisme. Daarom richtte Trotsky de Vierde Internationale op (hoofdstuk 10) en uit alle voorgaande behandelde punten volgt logisch het soort socialisme dat deze Vierde Internationale voorstaat (hoofdstuk 11). Het socialisme kan niet pasklaar uitgetekend worden maar sommige fundamentele trekken kunnen toch geschetst worden. Het zal een revolutie in fazen kosten en men komt tot een wereldomvattend klasseloze maatschappij. Uit de geschiedenis worden lessen getrokken en die houden in dat socialisme betekent: nadruk op welzijn en niet uitsluitend op produktie en concurrentie; geen schaarste van goederen en diensten, maar de produktiemiddelen eigendom van de gemeenschap; naast materiële welvaart voor iedereen ook mogelijkheden voor iedereen tot kulturele en intellectuele ontplooiing; basisdemocratie, meerpartijensysteem en nog meer burgerlijke vrijheden dan in de burgerlijke democratie; soepele planning van de ekonomie, rekening houdend met de werkelijke behoeften van de bevolking en zonder scheefgetrokken accenten en privileges; ontwapening en vreedzame coëxistentie. De eeuwige idealen van een algemeen bekend Utopia? Volgens Trotsky niet: dit alles zal slechts groeien uit goed overlegde strijd, die stoelt op een realistische kijk op de bestaande (mis)toestand van waaruit men vertrekt. Maar één ding staat vast: op lange termijn heeft de mensheid slechts te kiezen tussen socialisme of barbarij. Dit althans was voor Trotsky duidelijk in zijn laatste levensjaren, juist vóór de tweede wereldbrand. Hij werd in 1940 in Mexico gedood, door een agent van de stalinistische politie.

In het bestek van een boekbespreking moet de compacte en genuanceerde analyse van de hand van VUB-professor en lijsttrekker van de RAL-LRT, Ernest Mandel, te schematisch worden samengevat. De auteur werkt dit alles meer in detail uit, met referenties naar de eerste helft van de twintigste eeuw en naar tijdsgenoten van Trotsky die met hem ideologisch in de clinch gingen. De aandachtige lektuur van dit bondig maar toch diepgaand werk zal de nodige schakeringen aanbrengen aan dit nogal ruw geborsteld portret en zal iedereen die begaan is met maatschappij en politiek voor fundamentele vragen stellen. Marxistische theorie is geen dogmatiek, het wil de aanzet zijn tot nadenken en vooral tot handelen. Men moet geen revolutionair zijn om socialist te zijn, maar het helpt wel.

Lucien

Ernest Mandel. *Trotsky: zijn bijdrage tot het marxisme*. Uitgeverij Leon Lesoil, Antwerpen, in coproductie met Internationale Socialistische Publikaties, Amsterdam, 1981, 143 p.

DOOR IK door luc.

revolutie» (p.44).

In de volgende hoofdstukken schetst Mandel de aanpak van Trotsky t.o.v. de door een proletarische partij te volgen politiek. Hier krijgt de sociaaldemocratie ervan langs. Het reformisme wordt verweten gaandeweg het einddoel uit het oog te verliezen en de revolutie in te ruilen voor de parlementaire carrière en de sociale verworvenheden die met de eerste de beste oorlog in het bloed worden gesmoord. Als alternatief stelt Trotsky de arbeidersraden voor: gedecentraliseerde en basisdemocratische beslissingsorganen van de arbeiders zelf, zonder trapsgewijze delegatie, die

democratie, die de grote massa van de arbeiders achter zich heeft, de midden-groepen in de samenleving (middenstand en boeren) en de progressieve burgerij. Dit laatste kan leiden tot populisme en niet-fundamentele veranderingen. Voor beide modellen is iets te zeggen en marxisten zullen die twee wel dialectisch weten te verzoenen. Een volgend hoofdstuk vormt juist een scherpe kritiek op de eventuele catastrofale gevolgen van een voorhoede politiek: het stalinisme. Hierin toont Trotsky dan weer zijn beste kant: hij pleit voor een meerpartijensysteem in het socialisme en veroordeelt scherp de onherstelbare flater van het socialisme in Rusland.

I.F.K. zet werking rond energieproject verder.

Rijkswacht jaagt op windmolens

Met het oog op een congres op 3 maart '82 werkt de InterFakultaire Kring verder aan haar energie-project «Energievormen voor de toekomst. Stapstenen naar een nieuwe samenleving.» Zoals reeds in een vroeger nummer gemeld is de doelstelling van IFK voornamelijk het samenbrengen van studenten uit verschillende disciplines rond maatschappelijke thema's. Op 10 december besprak de werkgroep het thema «veiligheid van kerncentrales» vanuit diverse invalshoeken. Dat gebeurde in aanwezigheid van een 20-tal studenten, alsook van Prof. Van Ostrive. De

werkgroep stelde zichzelf enige kritische vragen, die ook op het congres nog aan bod beloven te komen. Zo bv. de vraag naar de elektriciteitsprijs (als kern energie economisch zo interessant is, waarom blijft elektriciteit duur?), of verder, vragen naar het tewerkstellingseffect van kerncentrales, naast de gewone vragen naar de veiligheid en beveiliging van de centrales zelf.

Voor inlichtingen over het congres en de werkgroep kan je altijd terecht op de Blijde-Inkomststraat 3, 3000 Leuven. Tel. 22 17 17.

Dinsdagavond 21.30 u. Vetoredactie uitgestormd, in de vlucht foto-apparaat rond nek geslagen. Geen volk meer aan Alma II. Verdomme, waar gaat die prik-aktie door? Gelukkig heeft Veto goede informanten: «'t Schijnt dat er iets te doen is aan de Faculty Club.» Ondergetekende in volle vaart Parkstraat (aan De Bierkar reeds 2 rijkswachtcombi's: Leuven belegerd?), Naamse en Begijnhof hijgend door, Faculty Club: jeen kat te zien, enkel een BOB-karretje.

Bilan (subjektief, maar wat wil je?): een dertigtal mensen opgepakt. Na enige problemen met de overvalwegen in de sneeuw, werden we naar de kazernes in de Dagobertstraat gevoerd. Aldaar vrijgelaten na een korte discussie over het beschermde-statuuat van de journalist (dat wij, als freelance-vrijwilligers natuurlijk niet hebben), de inbreuk op de privacy van de rijkswacht en de risico's die Veto loopt door zo'n acties te

verslaan. Ik hoop alvast dat de andere studenten nu reeds op hun kot of achter hun pint zitten en ook dat de rijkswachter in burger die me onmiddellijk terug naar de redactie liet gaan, dit artikel leest.

Er is helemaal geen aktie geweest, was er zelfs één, gepland? En voor wie is de ontgoocheling?

WIV

Gospel rockgroep Living Sound op 26 januari in Leuven

Living Sound is een internationaal vermaarde groep (optredens in Europa, Afrika, het Oostblok). Zij besteden veel aandacht aan vormgeving en tekst, zodat hun optredens dieper gaan dan vermaak en ontspanning. Je kan kaarten krijgen aan 75 fr. Reserveringen

op tel. 23.09.51 en 22.76.44. Het optreden gaat door in de zaal van de Vlaamse Leerzangen (achter het stadhuis). Let op! Om tien voor acht vervallen onbetaalde reserveringen. Org. University Action vzw.

Er kwamen uiteindelijk toch wat mensen opdagen, zowel uit het Begijnhof als uit de richting van de Thierbrau. Maar niemand wist blijkbaar wat er te gebeuren stond. Sommigen waren zelfs gekomen omdat ze rijkswachters in Leuven hadden opgemerkt. Ja, zelfs onze vrienden van het KVHV kwamen voorbijgekuierd... en gingen een gezellig onderonsje houden met de reeds vernoemde BOB-ers. Ook ik liep richting BOB, wou een praatje maken, maar dat was zo te zien niet naar de heren hun schik. Flarden van een stem uit de mobilfoon: "Zeg, die 25 man die je daarnet hebt gemeld, gebeurt daar nog iets?"

Een (duistere) aktiefoto net voor onze verslaggever nader kennismaakte...

Nog een wandelingetje gemaakt tussen BOB/KVHV en veronderstelde aktievoerders, teruggewandeld en toen kwamen de gekende zwarte wagens met de rode vlam de bocht ingedraaid, richting aktievoerders - uw dienaar er achteraan, foto-apparaat in de aanslag. De Stahlhelmpjes sprongen uit de wagens: "Instappen, rustig meekomen!" Eén foto, een tweede, ... "Niet meer fotograferen!" "Jamaar, persvrijheid..." "Niets persvrijheid, gewoon rustig meekomen."

Informatief Spel-materiaal

Als kring organiseer je waarschijnlijk al eens een info-avond, debat, film, enz. over een of ander maatschappelijk thema. Wel, wij stellen je voor om eens een andere werkvorm uit te proberen. Wij zijn namelijk een organisatie die 'informatieve spelen' ontwerpt. Deze willen een bepaald thema op een boeiende manier aan een groep voorstellen. De spelvorm zorgt ervoor dat de spelers geïnteresseerd en betrokken geraken bij deze problematiek. Zo'n spel kan een activiteit op zich zijn of kan kaderen in een of ander project.

voor weekends, introductiedagen, informatie in het algemeen enz. Aarzel niet contact met ons op te nemen, wat je vraag ook is. Tenslotte... op 30 januari organiseren wij een 'spelendag' in Leuven. Daar worden nieuwe spelen voorgesteld tesamen met tips voor de begeleiding ervan. Er wordt ook ingegaan op andere spelen en aspecten van informatief spelmaterial.

Erik Van den Begin, namens I.F.S.

INFORMATIEF SPELMATERIAAL
Geldenaakse vest 24
telefoon: 016-22 25 17
bankrekening: 001-0596337-57

Ook na de betaalstaking: de Alma-informatie

DE MENU'S DIE U HIER ONDER VINDT ZIJN EEN SELECTIE UIT DE VEELHEID VAN MENU'S AANGEBODEN IN DE VERSCHILLENDE ALMA-RESTAURANTS. BIJ DEZE SELECTIE WERD REKENING GEHOUDEN MET EEN PRIJS-KWALITEIT VERHOUDING. M.A.W. DIT ZIJN MENU'S MET EEN ZEERGOEDE VOEDINGSWAARDE EN RELATIEF LAGE PRIJS. UITGAVE: ALMA v.z.w. VOORLICHTINGSDIENST. VOOR INLICHTINGEN EN SUGGESTIES: E. VAN EVENSTR. 2c 2e VERD. BUREEL LEO VAN DER AA TEL. 229911

RESTAURANT ALMA I II III		SNACK ALMA I PAUSCOLLEGE GAST-HUISBERG, MEISJESCENTRUM	
MA 25/1	Biefstuk Andijvie in room Gek. aardappelen	Tip: nagerecht naar keuze	Bitok met maderasaus Gek. aardappelen
DI 26/1	Varkensgebraad Spruitjes Gek. aardappelen	Tip: melknagerecht ENKEL 'S AVONDS	Hamburger rauwkost kroketten
WO 27/1	Varkensrib Ratjetoe Gek. aardappelen	Tip: melknagerecht	Blanket rode pepers puree
DO 28/1	Pladijs Princesebonen-remoulade Gek. aardappelen	Tip: melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS	Worsten groenten puree
VR 29/1	Gepaneerde varkenssteak Rode kool Gek. aardappelen	Tip: melknagerecht	Kalkoenrol witloof in room Kroketten
SNACK ALMA II ALTERNATIEF		SEDES	
MA 25/1	Vegetarische Nasi Goreng	Hoofdbestanddelen: rijst-ui-look-prei-selder-noten	Varkenslapje uit Martinique Gek. aardappelen
DI 26/1	Loempia met zuur-zoete saus	Hoofdbestanddelen: soyasaचेuten-prei-vijgen-deeg	Rundegoulash Gek. aardappelen
WO 27/1	Spaghetti met pinda's	Hoofdbestanddelen: spaghetti-pinda's- ui-pepers-kaas-melk	Gegratineerd witloof met hesp Gek. aardappelen
DO 28/1	Groentenpizza met rauwkost en rijst	Hoofdbestanddelen: seizoengroenten- rijst-deeg-rauwkost	Kalfsbrood wortelen Gek. aardappelen
VR 29/1	Polenta met groenten en vijgen	Hoofdbestanddelen: maïsmel-groenten- vijgen	Varkensgebraad "Poulette" saus Gek. aardappelen

Op Voyage maar niet met Pelouze

Verleden vrijdag was er feest in de familie, want nonkel Antoine en tante Jeanine zijn 50 jaar getrouwd. Eerst hebben we uitgebreid gegeten en toen waren er Renilde, Gaby en Marcel die sketches opvoerden en enkele vakantiefilmpjes lieten zien. Marcel lipte een paar keer mee met een liedje van een Franse chansonnier, en Renilde en Gaby speelden petanque met een tomaat en rode en witte kolen. Ze hadden zelfs een rookmachine meegebracht ('net zoals in TOP-POP', zei mijn nichtje verrukt) en temidden van de rook deed Marcel z'n uiterste best om er als 'n alpinstuif uit te zijn. Op een bepaald moment kwamen Gaby en Renilde in bikini het toneel op om te zonnebaden, maar ze konden blijkbaar de zon niet vinden, want ze strekten zich allebei in 'n verschillende richting uit, terwijl we een liedje waarin 'Waiting for the sun' gezongen wordt te horen kregen. Toen Renilde even later huren was in een wasuutomaat stopte, vond ze echter geen propere was terug, maar een broodje met kaas (m'n neefje van 11 houdt vol dat het fillet americaine was). Er waren ook nog sketches die zich afspeelden in het gangpad van een nachtrein en in een hokje waar je pas-toer's kunt laten nemen, maar de pointe ervan heb ik gemist omdat m'n toekomstig schoonzoon me toen per se haar pikante belevenissen op zo'n trein wou vertellen.

herinner' is dat er na het derde filmpje snoepjes rond gedeeld werden. En toen het gedaan was werd er een dia waarop 'FAIM' te zien was geprojecteerd. Iedereen stomverbaasd natuurlijk, want we hadden even daarvoor nog gegeten, maar toen riep nonkel Freddy dat het hier een woordspeling op 'FIN' moest gaan, en daar moesten we toch allemaal hartelijk om lachen.

Nee, beste lezer, vanaf nu geen verslagjes van familiefeesten in Veto, maar wel van 'n kulturele activiteiten'Schrap namelijk in bovenstaande alinea alles wat met 'n familiefeestje te maken heeft, voeg in de plaats erbij dat alles zich afspeelde in 't Stuc en dat de belichting en het decor verzorgd waren, en je hebt een bespreking van 'Voyage' door PELOEZE (Renilde Wevers, Gaby Geysen en Marcel Raeymakers), een stuk dat inhoudelijk gezien het nivo van de bonte avond van de boerinnenbond in Schuiferskapelle niet overstijgt. Dat de mensen van Peloeze gebruik konden maken van uitgebreide technische hulpmiddelen heeft van het stuk slechts wind in luxe verpakking gemaakt. Met Eduard van Heer in 'de Morgen' kan ik alleen maar besluiten dat het Stuc wel wat minder gul zou moeten ompringen met de financiële steun aan producties als 'Voyage' en 'Adeline'.

Jan Deltour

DE AANGEDEUIDE TIPS ZIJN EEN AANVULLING OM HET MENU NUTRITIONEEL VOLLEDIG TE MAKEN.

Donderdag 21 januari

TRAINING Leren solliciteren : schriftelijk contact en sollicitatiegesprek. In Atrichcollege, Naamsestraat, om 8.30 u. Info 016/22 56 84

FUIF New Funk Ful In zaal Lido (Boogardenstr.) om 20 u. Org. Politika. Ingang 40/30 (CJP, TTT, Stuc, Politika, Alibi, Scorpio, VRL)

VOORDRACHT F. Michiels : *In het spoor van P. Damlaan op Hawai*, met film. Stadsschouwburg, 20 u., ingang 50 à 120 fr.

DEBAT De noodzaak van theater m.m.v. F. Marijnen, J. Decorte, e.a. Stuc, 20.30 u., ingang gratis

TONEEL De zelfmoordenaar door BAAL in 't Stuc. 20.30 u. Ingang 180/120 fr.

Vrijdag 22 januari

ZANG Connie Vandenbosch in Stadsschouwburg, 20 u.

TONEEL De ijzervreters van A. Nicolay door Reinaertghesellen. In 't Stuc, 20 u. Ingang 120 fr.

Zaterdag 23 januari

KLEINKUNST Grim-, glim- en ander gelach door Jini Brasseur en Wilfried Joris (gitaar) : in De Proletaar (Mechelsestr. 72), 20 u. Ingang 50 fr.

OPERETTE Op de purperen hei van A. Preud'homme door Lyra-Lier In stadsschouwburg, 20 u., 75 à 250 fr.

TONEEL De ijzervreters (zie vrijdag 22 januari)

Zondag 24 januari

TONEEL De ijzervreters (zie vrijdag 22 januari)

Maandag 25 januari

FILM Arbeiders '80 film van Pools regisseurscollectief, onder productie van A. Wajda ; over Gdansk '80 en ontstaan van Solidariteit (semi-dokumentair) In Aud. Ves., 20.30 u., org. D.A.F. Ingang 60/50

TONEEL Tien jaar na groenten uit Balen van W. Vandenbroeck door BENT, in stadsschouwburg, 20 u.

Dinsdag 26 januari

FILM Arbeiders '80 (zie maandag 25 januari)

LEZING Inwijding : hoe en waarom ? door het Rozenkruisersgenootschap In stedelijke voordrachtzaal, L. Vanderkelenstr. 30, 20 u.

TONEEL A Portable Shakespeare door Teater 19 in 't Stuc, 20.30 u.

Woensdag 27 januari

FILM Gone with the wind (USA 1939, V. Fleming) met C. Gable en V. Leigh Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, 21 u. Ingang 60 fr.

ROCK Departement S in de Lido, 20 u. (co-prod. Lido/Kura) 220/160

TONEEL Het verhaal van de diertuin door Werkgroep Theater Kalmthout in Stuc, 20.30 u. (org. WTK) 60/50 vvk

Donderdag 28 januari

KURSUS Werken aan en met ons lichaam (voor vrouwen) ; d.m.v. ontspanningsoefeningen, massage ons lichaam ervaren als een element van groei, zorg, vreugde (10 donderdagavonden) ; in DE BRON, Koetsweg 22, Kessel-Lo, om 19.30 u. (info 02/241 88 33)

Doorlopend in Kunstgalerie Embryo : Recht en onrecht door George Francis

ZOEKERTJES

LIFTER GEZOCHT. Zoek kostende-lende lift om met me mee te rijden van Schelle of omgeving naar Leuven. Celestijnenln. 63/16 Heverlee of 031/87 57 07 (weekends).

TE KOOP GEZOCHT. Goedkope tweedehandsbromfiet. Wie zoiets teveel heeft mag altijd z'n adres doorgeven. Z.w. Ridderstraat 254, 3000 Leuven. Liefst na 19 uur (en voor 23 uur ook).

TE HUUR. Voor al uw koftuiven. Draai zelf en huur een versterker én boxen van tweemaal 100 RMS watts. Slechts 500 fr. Z.w. Ridderstraat 254, 3000 Leuven. Na 19 u. Wel goed op voorhand bespreken.

GEZOCHT. Wie heeft er nog een stuk isozetiekurk van het merk Alton? Z.w. Ridderstraat 254, Leuven. Liefst na 19u. Er wordt voor betaald.

VAKANTIEJOBS

In de Nationale Bank van België zijn er in de maanden juli en augustus 1982 een aantal betrekkingen te begeven voor studenten. Het gaat om contracten voor een maand (van 1 tot 30 juli en van 1 tot 31 augustus) voorbehouden aan studenten, die hun studies verder zetten; het betreft het uitvoeren van onderhouds- en administratieve taken. Ook buitenlandse studenten kunnen voor deze betrekkingen in aanmerking komen.

De kandidaturen moeten voor 14 februari 1982 worden ingediend bij de Nationale Bank van België, dienst Personeel, afdeling Beheer, de Berlaumontaan 5, 1000 Brussel.

Vervolg lezersbrieven

in de economische en financiële banden tussen België en Zuid-Afrika of in de studie van de energieke sector in ons land en zijn groeiende afhankelijkheid van Zuid-Afrikaanse steenkool, enz. Ook kan je je gewoon op de hoogte houden van de situatie in Zuid-Afrika door een abonnement te nemen op SASPU National, het uitstekende en zeer informatieve maandblad van het overkoepelend orgaan van Zuidafrikaanse progressieve studenten. Verschillende van deze studenten zijn in het afgelopen half jaar door politie en veiligheidsdiensten ingerekend en worden zonder vorm van proces in eenzame opsluiting gehouden. In september volgde een golf van arrestaties onder kerkerverantwoordelijken en vertegenwoordigers van de onafhankelijke, niet-rationale vakbonden. Op de Zuidafrikaanse Witwatersranduniversiteit startte enkele maanden geleden een groep democratische academici en studenten een campagne tegen de ongemene harde repressie maatregelen, en voor de vrijlating van de gevangenen onder de apartheidswetten. Een zevental kringen aan de Leuvense universiteit hebben het Eisenplatform reeds onderschreven. In verschillende fakulteiten moeten echter nog systematisch de petitie ter ondertekening worden voorgelegd bij profen en assistenten. Ook voor de andere Vlaamse universiteiten is een soortgelijke campagne in voorbereiding. De uiteindelijke resultaten zullen o.m. worden overgemaakt aan de nieuwe Zuidafrikaanse ambassadeur in Brussel. Het is van een niet te veronachtzamen betekenis dat ook jij meewerkt. Voor meer inlichtingen kan je terecht bij het Aktiekomitee Zuidelijk Afrika (Maria-Theresia str. 93, Leuven, tijdens de kantooruren eveneens telefonisch 016/20 14 78) of bij je kringverantwoordelijke.

Publikaties

Je moet niet noodzakelijk in Zuid-Afrika geweest te zijn om er meer van te weten. Er zijn enige goede publikaties over de toestand aldaar. Zo bv. heeft Broederlijk Delen een overzichtelijke brochure vervaardigd, die samengesteld is door het gezaghebbende «Catholic Institute for International Relations», onder de titel *Zuid-Afrika in de tachtiger jaren*. Prijs ca. 40 fr. Te bestellen bij Broederlijk Delen, Koningsstr. 171, 1030 Brussel (tel. 02/218 64 60).

Je kan je ook abonneren op SASPU National, het maandblad van de Zuid-Afrikaanse progressieve studenten. Bestellen bij SASPU National, Flat 10 Southcourt, 40 Jorissen Street, Braamfontein, Johannesburg, Zuid-Afrika. Prijs ca. 550 fr.

Jan Vanheukelom

(1) *Graag had ik van deze gelegenheid gebruik gemaakt om de redakteur van Ons Leven de lektuur van deze dagboeken aan te bevelen. Het zijn veel leerrijke bronnen dan ambassadeur-literatuur zoals «Geschiedenis van Zuid-Afrika» van W.J. De Kock.*

Prijsopslag kan Alma-klieñteel verder afbouwen

Van Bart Humbeek, studentenaftgevaardigde-beheerder van Alma ontvingen we een extensieve reaktie op een KVHV-pamflet dat op woensdag 14 januari in Alma 2 werd verspreid. Voor de duidelijkheid citeren we eerst het pamflet. Het KVHV vindt dat «onze houding tegenover de inkrimping van de subsidies aan de sociale sector volgt (...) uit het antwoord op de vraag: Is iemand die aan de universiteit kan studeren al dan niet reeds kansrijk?» Zij menen namelijk dat «als maatschappelijk kansrijke groepen niet inleveren, de kansarme het [doen]».

Verder meent het KVHV dat het aan de kiezer is om te beslissen «wie wat inlevert» «omdat we in een democratie leven». De tijd om een deeltje van onze

levensstandaard op te offeren is gekomen, want «wie de staat verder voor een melkoe blijft aanzien verwikt het patrimonium dat onze voorouders opgebouwd hebben en verpandt het bezit van onze nakomelingen».

Daarnaast eist het KVHV een doeltreffend beheer van de collectieve sector. Wij citeren letterlijk uit het pamflet: «Van 1972 tot 1978 daalde het aantal maaltijden in Alma 2 van 96.661 naar 55.515. De capaciteit blijft er dan ook erg onderbenut. We merken echter dat de iets duurdere mensa's het veel beter doen (van overbevolking zelfs bijna uit hun voegen barsten) en daarom vragen we ons af of de totale kost van de mensa's niet zal verminderen wanneer men Alma 2 saneert, bijvoorbeeld met een 'bijzondere schotel' om meer studenten naar Alma 2 te lokken en aldus dat verloren publiek terug te winnen. De sociale raad verwerpt dit voorstel omdat 'de Alma er niet is om economisch verantwoord beheerd te worden' terwijl zo de prijs van de gewone schotel toch gehandhaafd wordt met behoud van kwaliteit.»

Het KVHV besluit zijn pamflet met de slogan «Vertegenwoordigers die de Alma's niet efficiënt willen laten werken zijn geen studentenvertegenwoordigers.»

Van één van deze vertegenwoordigers die de Alma-niet-efficiënt-willen-laten-werken kregen we het volgende antwoord.

Naar aanleiding van de bezetting van de Alma bleek dat de meerderheid van de KUL-studenten zich achter de aktie konden scharen. Darvan getuigen de stemmingen op de talrijke A.V.'s, waar ieder die dat wil de zijn argumenten voor kon leggen in een brede discussiegeest. Vandaar het massale karakter van de betaalstakingsaktie.

Hoewel bepaalde goedkope of verraderlijke argumenten al herhaaldelijk ontkracht zijn, meent het KVHV nochtans een poging te moeten ondernemen om toch juist die argumenten naar voor te schuiven, die het uiteindelijk uitgangspunt van de aktie (halt aan de afbraak van de sociale sektor - geld van de privileges) verkrachten. Hopelijk ter goeder trouw, menen we. Een voorzichtige terugblik op de argumenten doet echter vragen rijzen.

1. Het KVHV stelt dat iemand die aan de universiteit studeert reeds kansrijk is, en dus kan inleveren.

Noodzakelijk zo kansrijk is, zijn de ouders van de 28% die het moeten stellen met een niet-geïndexeerd en in vele gevallen ontoereikend beursinstelsel. Zich beroepen op de «toekomstmogelijkheden» van de kinderen om minvermogene gezinnen extra te treffen is een weinig sociale houding, of niet? Waarom rept het KVHV met geen woord over het geld waar het wel zit: o.a. de veelvuldige privileges van de echte kansrijken?

Deze stelling getuigt bovendien op zijn minst van een overantwoordelijke veralgemening. Waarschijnlijk zien de studenten uit enkele traditionele richtingen nog niet direct het spook van werkloosheid naderen, maar je kunt niet stellen dat dit 't geval is voor alle richtingen. Zo kon men bv. in geografie meemaken dat van de ca. 40 afgestudeerden er slechts een handvol werd vonden, soms zelfs als interim werkkracht. Biologen en farmaceuten zitten elkaar in de haren omdat ze in elkaars arbeids-circuit beginnen te komen. Niet iedereen studeert rechten of economie meen ik.

Over de opmerking of we nu al dan niet in een democratie leven en of de kiezer het inleveringsbeleid bepaalt wil ik het verder hier niet hebben, maar het feit dat er meer en meer beroering komt in arbeiders- en studentenmilieus lijkt het tegenovergestelde in te houden.

2. Verder stelt het KVHV dat het aantal maaltijden van 1972 tot 1978 in Alma 2 daalde van 96.661 naar 55.515 maaltijden, en dat tegenwoordig de duurdere mensa's meer sukses lijken te kennen. Men pleit dan voor de invoering van een extra-dure schotel van 80 fr, om het klieñteel naar Alma 2 over te laten vloeien (of... prijsdifferentiatie).

Over de daling van het aantal maaltijden kunnen we kort zijn. In de periode van '72 tot '78 werd de UCL in

Leuven verder afgebouwd (de laatste fakulteit vertrok in '79-'80 dacht ik), wat in de periode van '70-'74 resulteerde in een daling van het aantal maaltijden van 3,3 miljoen naar 2,0 miljoen per jaar. Het personeelsbestand werd zodanig afgebouwd dat men nu met een absolute

minimumbezetting werkt. Bovendien blijkt dat hoe langer hoe meer studenten op een gemeenschapshuis hun eten zelf koken, hetgeen door de direktie zelf als meest direkte bedreiging voor de Alma opgevegen wordt.

Voor een prijsdifferentiatie onder het mom van speciale schotels kan niet voldoende gewaarschuwd worden. Tavernier vraagt zich af waarom in 's hemelsnaam de studenten dat voorstel afgewezen hebben. Zetten we de argumentatie nog maar eens op een rijtje.

a. Een prijsdifferentiatie betekent volgens de direktie dat een deel van de schotels van 60 fr. wegens de stijging van de prijzen van de grondstoffen aan 70 fr. zal aangeboden worden, terwijl een deel van de schotels van 70 fr. naar 80 fr. gaat. De schotels die zullen aangeboden worden aan 60 fr. zullen waarschijnlijk eenzijdig de schotels zijn die niet erg populair zijn bij de studenten en dus minder frekvent genomen worden, en anderzijds de schotels met de goedkoopste grondstoffen, die daarom niet meteen onsmakelijk zijn. Alleszins weinig aanslokkelijke schotels of schotels die van mindere kwaliteit zijn dan de overige. Alleszins schotels die het hoofdbestand zullen vormen van wie de overige schotels niet kan betalen.

b. Niet enkel de studenten, maar ook het personeel heeft de prijsdifferentiatie verworpen (wat Tavernier verzwijgt!). Hun argumentatie was eerder van economische aard. Het voorstel van de direktie om het begrotingstekort op te vangen met een prijsdifferentiatie ging volgens hen uit van waarschijnlijk irreële frekventies per prijsklasse. De direktie stelde bv. dat de 60-70 schotels genomen zouden worden door 45-45-10% van de studenten of bv. 55-35-10%, op welke basis de meerkosten dan geraamd werden. Het personeel stelde echter dat de minst dure schotel hoe dan ook het meest zou (moeten) genomen worden, en dat die percentages minstens 60-30-10 of 60-35-5 zouden liggen, zodat het prijseffect eerder gering zou zijn. Bovendien vreesde men dat een prijsverhoging al vlug zou leiden tot onkontroleerbare discrepanties (bv. 75-95-120 fr.), hetgeen ze onaanvaardbaar vonden voor een orgaan in de sociale sektor.

c. Stellen dat het meerbegeede klieñteel van de mensa's naar Alma 2 jmoet gelokt worden is een doodgewone verplaatsing van een gebouw naar een ander, dat aan het globale probleem weinig verandert. De centrale keuken ligt toch in Alma 2. Bovendien werd de daling van het aantal maaltijden waarvoor men niet enkel Alma 2 dient te beschouwen zoals het KVHV doet) gedeeltelijk opgevangen door een buitendienst, d.w.z. dat Alma ook maaltijden levert aan scholen, peda's, ziekenhuizen en zo.

d. Waar haalt een student uit de meer begoede families het voorrecht om zich meer en beter te voeden dan zijn kollega's uit minder begoede families, die het voortdurend zo moeten stellen met de zwakkere schotel van 60 fr.?

Tenslotte vreesde men deze keer nog meer dan gewoonlijk dat de prijsopslag een zware klap zal zijn inzake klieñteel, en dat juist de prijsopslag de positie van de Alma zodanig kan verzwakken dat het gehele voortbestaan van de Alma dreigt in vraag te komen (getuige het compromisvoorstel van prof. Bundervoet, die o.a. voorstelde dat de studenten een massale propaganda-kampanje voor de Alma zouden voeren.)

De aktie kan en mag daarom niet opgevegen worden. Efficiënt beheer van de Alma betekent dat er geld komt, geleed dat er genoeg is bij de meest geprivilegieerden in onze maatschappij!

Bart HUMBECK
studentenvertegenwoordiger
Raad van Beheer Alma

'Hervredelen'

Uiterst merkwaardig, die logica van vicerector Tavernier i.v.m. de sociale sektor. In zijn interview (Veto 14) legt hij uit waarom hij in de Alma een grotere keuze schotels wil aanbieden aan een ruimer gamma van prijzen: «Ik wil naar een sociale politiek die de zwaarste last legt op de meer draagkrachtigen, een soort hervredeling binnen de studentenbevolking.» (p.8, eigen cursivering).

M.a.w.: hij wil een Alma waar de 'rijke' studenten (de «meer draagkrachtigen» slijk kunnen eten en de 'arme' (bursstudenten) hamburger met appelmoes. Of hoe je door het goed in te kleden de meest liberale interpretatie van het vrije-markt principe een sociale politiek kunt nòmen.

ZOEKERTJE : 20 fr.

Gebruik onderstaand rooster 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden.

